Naene teiseſt toaſt rutto maggamaſt ja laste jureſt ülles, terretab neid lahkeste, küsſib: „Kuida teie nenda hilja tullete weel meid watama?“

Mees wasto: „Anna meile süa, rutto ja kermeste, muido panneu ma ſimmule kohhe wasto ſilmi!“

Naene naeratas lahkeste wasto: „Dih, mehheke, miks ſa muido ähwardad? Sinna ei olle mind ſeiemale lönud, ei lö ka eddespiddi. Roog ſaab warſi walmis, odage agga nattokesſe, ja pölletage nikaua pipo;“ — töi tubbakat kambriſt wälja.

Naene läks köki tuld ülles teggema, ketis mumme, töi kinki wälja, kallo taldreku peäl, juusto ja wõid; kattis walge linna laua peäle, ſeädis keik korrapiddi ſeuna

peäle, pallus: „Söge nüüd rahholikult, minna lähhen laste jure kambriſſe.“

Üks mees ütles ſelle wagga naeſe mehhe wasto: „Kas tead, et ſe on meile ſuur pat, kui meie hakkame pärraſt omma hullo körtſiluggu weel öſe ſinno naeſele omma ſõmiſega tülli teggema; lähheme ärra, iggaüks omma koio. Agga kui ſinna weel ühhe ö peaksid körtſis lakkuma, ja ſinnul on ommeti üks ni hea wagga naene koddo ſind murrega otamas, — ſiis ei olle ſa kül ennam wäärt, et päike paistab weel ſinno peäle, waid Ma peaks omma ſu lahti teggema, ja ſind ellawalt ärranelama!“ —

Tõuſis lauaſt ülles, jättis Jummalaga; teiſed nelli meeſt temma järrele: roog jäi putumatta laua peäle.

Eesti-ma rahwa Kalender 1857 , lk. 22